

випитував ся про село. Особливо хотів знати, кільки в нїм є диких супружеств. Дізнав ся від о. Ярослава, що аж сїм.

— Так багато? — дивував ся владика.  
— Ану, кажіть їх прикликати.

Славко післав за дикими супружествами, а тимчасом завів розмову з Манею. Нинї говорили они собі вже, не як колишня пара залюблених, але не менше приязно. Ті усьміхи, що являли ся на їх устах, ті недосказані думки їх свідчили нераз, що мали би собі багато дечого сказати, пригадати, але обоє не хотїли рушати минушини.

По пирі гостї розійшли ся по комнатах і по городї. Владика вийшов на ганок і відсапував. Славко привів перед него чотири дики супружества; иньших не міг післанець віднайти. Владика встав і мав до них правдиву проповідь на тему, що нема щастя і благословеня без Бога.

Проповідь єго була повна цитатів із сьв. Августина, евангелиста Луки, апостола Павла, сьв. Амврозия і Давидових псальмів — а закінчив окликом сьв. Матея: „Боже, поможи нам, бо пропадаємо!“

Селяни і селянки зітхнули і вдарили ся побожно в груди.

Відтак владика почав з ними розмову. Приступив до першої пари.